

Ст. Андреевъ

Рилскиятъ манастиръ

Рилскиятъ манастиръ се издига въ недрата на най-високата българска планина Рила, въ срѣдището на земитѣ, населени съ българи. Той е най-голѣмиятъ български манастиръ. Разположенъ на малка полянка край р. Рила (на около 1100 м. надъ морето), неговитѣ очертания стоятъ срѣдъ дивната рилска природа като приказенъ замъкъ, оставенъ да брани родна речъ и българско име . . .

Манастирътъ води своето начало преди десетъ вѣка. Неговъ основателъ е българинътъ св. Иванъ Рилски, роденъ къмъ 876 г. въ с. Скрино, близо при Бобошево на рѣка Струма. Като билъ малъкъ, св. Иванъ пасѣлъ овцитѣ и козитѣ на баща си, отличавалъ се съ дълбока вѣра въ Бога и обичалъ тихия животъ. Следъ смъртъта на своитѣ родители напустналъ родното си село и станалъ послушникъ въ манастиря на близката планина Руенъ. Ала тамъ не му се харесало, та се отдалечилъ въ най-недостѣпнитѣ мѣста на Рила, за да се отдаде на истински пустинически животъ. Тукъ той живѣлъ изпърво въ хралупата на кухо дърво, а после въ пещера. За него знаели само овчаритѣ и случайни ловци, които навлизали въ планината за дивечъ. Скоро се разчуло, че светиятъ пустинникъ изгонва зли духове и лѣкува всѣкакви болести. Околното население почнало да го посещава и да търси неговата помощ, която той не отказвалъ никому. На скоро около св. Ивана се събрали и други пустинници, които образували манастирска община, като си построили колиби и малка черква. Това било първиятъ манастиръ, който се намиралъ половинъ часъ далечъ отъ сегашния.